

JENS LAPIDUS

ΕΝΑΣ ΕΠΙΚΟΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΘΡΙΛΕΡ
James Ellroy, συγγραφέας

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΜΟΥΡΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΣΥΝΤΟΜΑ
ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΣΕΙΡΑ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ
ΤΟΥ **THE BRIDGE**

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ιανουάριος

Το μόνο καλό ήταν πως θα συναντούσε την ίδια υπεύθυνη που τον είχε βοηθήσει και όταν είχε αποφυλακιστεί. Ίσα τη λέγανε και δεν είχε αλλάξει από την πρώτη φορά που είχαν συναντηθεί. Ακόμη γύρω στα σαράντα, ακόμη με έναν συνδυασμό ρούχων που θύμιζε μποέμισσα από το Σέντερμαλμ και πλουμιστή κυρία από το Έστερμαλμ. Ακόμη με τα σάλια της και με ύποπτες, πλεκτές περικνημίδες μέχρι τον αστράγαλο, με έντονα χρώματα, συνδυασμένες με μικρά σκουλαρίκια με μπριγιάντια, που δεν ήταν διόλου μικρά στην πραγματικότητα.

«Γεια σου, Τέντι, καιρό έχω να σε δω» είπε η Ίσα. Μικρά λακκάκια στα μάγουλα όταν χαμογελούσε. Για κάποιον λόγο ο Τέντι τη συμπαθούσε, αν και ο μόνος στόχος της ήταν να τον βάλει σε δουλειά.

«Ναι, περνάει γρήγορα ο καιρός» της είπε και προσπάθησε να φαίνεται κι αυτός συμπαθητικός στα μάτια της. Αυτή εδώ η ιστορία ήταν πραγματικά ενοχλητική.

Όταν αποφυλακίστηκε, δεν του είχε περάσει από το μυαλό ότι θα έπρεπε να περνάει αποδώ έπειτα από τόσα χρόνια. Πίστευε πως θα έβρισκε μια άλλη Σουηδία, ότι θα είχε περάσει σε άλλο επίπεδο. Κίνητρα υπήρχαν, ήταν έτοιμος να δουλέψει σκληρά και να αφιερώσει χρόνο στη δουλειά. Είχε αλλάξει πράγματι: ήταν έτοιμος να πάρει τον δύσκολο δρόμο, να αφήσει τις μαλακίες πίσω του. Όμως άλλο να είσαι έτοιμος και άλλο να κάνεις όντως μια αλλαγή. Η πραγματικότητα τον ξεπέρασε σύντομα. Είχε μια

μαύρη τρύπα οκταετίας στο βιογραφικό του και, έπειτα από λίγο, συνήθισε και την καχυποψία των ανθρώπων. Όχι εντελώς, βέβαια – μόνο σχεδόν.

«Μπορούμε να κοιτάξουμε πώς πήγες τα τελευταία χρόνια, από άποψη δουλειάς εννοώ» πρότεινε η Ίσα.

«Από πού θέλεις να αρχίσεις;»

«Ξέρω ότι είχες μια δουλειά σε δικηγορική φήρμα, έτσι δεν είναι;»

Ο Τέντι δεν ήθελε να πει πολλά γι' αυτό. «Ναι, μου ανέθεσαν μερικές δουλειές, με είχαν σαν ειδικό ερευνητή, μια φήρμα που τη λένε Λειγιόν».

«Ειδικός ερευνητής; Τι εννοείς μ' αυτό;»

«Λίγο δύσκολο να σου το εξηγήσω. Αλλά ο ονομαστικός εταίρος που ήταν υπεύθυνος, ο Μάγκνους Χάσελ, με έλεγε διακανονιστή».

Ο Τέντι θυμήθηκε πόσες από τις δουλειές αυτές είχαν καταλήξει σε βίαιες ενέργειες και πόσες φορές είχε ρισκάρει να γίνει ο Τέντι που δεν ήθελε να είναι. Είχε σταματήσει να δουλεύει στη φήρμα εδώ και έναν χρόνο, ίσως και παραπάνω, μετά από κείνη την ιστορία με τον Ματς Εμάνουελσον.

Η Ίσα τού έκανε μερικές ερωτήσεις για μισθό, εμπειρία και για το αν είχε λάβει κάποια σχετική εκπαίδευση. «Και μετά τη φήρμα;» ρώτησε στη συνέχεια. «Τι έκανες;»

«Μετά ήταν δύσκολα τα πράγματα. Αλλά παρακολούθησα μερικά μαθήματα στο KRAMI».

Η Ίσα κοίταξε τα χαρτιά της. Ο Τέντι ήξερε πως το μόνο που θα έβλεπε θα ήταν ότι είχε περάσει όλους τους κύκλους μαθημάτων του οργανισμού KRAMI, τα σχετικά με καθοδήγηση και συλλογικές δραστηριότητες, και ότι είχε πάρει κάποιες δουλειές, κάτι σαν πρακτική, τουλάχιστον πέντε φορές, αλλά καμία από αυτές δεν κατέληξε σε μόνιμη απασχόληση.

Τι ήταν τώρα το KRAMI; Μια σύμπραξη ΟΑΕΔ και Σωφρο-

νιστικών Ύπηρεσιών, που στόχο της είχε να βρίσκουν και κυρίως να κρατούν άτομα σαν κι αυτόν –άτομα μ' αυτό που λένε εγκληματικό ιστορικό– μια δουλειά. Δεν ήξερε γιατί αυτό το πράγμα δεν λειτούργησε ποτέ για τον ίδιο.

Η Ίσα τού μίλησε για κύκλους και μαθήματα συμβουλών και καθοδήγησης καθώς και για προγράμματα δουλειάς. Το γραφείο της ήταν από ανοιχτόχρωμο ξύλο. Το πάτωμα είχε λινόταπητα, οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι από ανάγλυφη λευκή ταπετσαρία και οι καρέκλες, αν και ξύλινες, έδιναν την αίσθηση του πλαστικού. Πίσω από την Ίσα ήταν μια τζαμαρία, ενώ πιο πέρα ο Τέντι διέκρινε υπαλλήλους του ΟΑΕΔ πεσμένους με τα μούτρα στη δουλειά, καθώς και το δικό του αμυδρό είδωλο. Ήταν ψηλός και πάντα είχε την εντύπωση ότι τα μαλλιά του ήταν σχεδόν αόρατα, τρόπον τινά: σκουρόξανθα, σχεδόν κοντά ή, ίσως, λίγο μακριά.

Όλα μέσα στον χώρο αυτό, εκτός από τα σκουλαρίκια της Ίσα, θύμιζαν τη φυλακή. Αυτός εδώ δεν ήταν προσωπικός χώρος, δεν ήταν ο αποκλειστικός χώρος της Ίσα, ήταν ένα κελί συναντήσεων, ένα μέρος απ' όπου έβλεπες κατευθείαν μέσα στον ΟΑΕΔ, χωρίς ωστόσο να υπάρχει έστω και ένα παράθυρο προς την πραγματικότητα.

Ο Τέντι όμως ήξερε ποιο ήταν το πρόβλημά του. Έπειτα από τόσα χρόνια στη φυλακή και τόσα χρόνια έξω, οι άνθρωποι που γνώριζε ήταν μόνον αυτοί που είχε συναντήσει στη στενή και αυτοί που ήδη γνώριζε πριν φυλακιστεί, αυτοί που ανήκαν στον παλιό τρόπο ζωής του. Μπορούσε να μετρήσει τον κύκλο του στα δάχτυλα του ενός χεριού: η αδελφή του η Λίντα και ο γιος της ο Νικόλα. Ο Ντέγιαν από τα παλιά. Ο Ταγκ και ο Λούκε από τον ίδιο διάδρομο κελιών στη φυλακή του Χαλ. Μ' αυτούς ένιωθε άνετα. Μόνο κοντά τους μπορούσε να είναι ο εαυτός του. Και φυσικά η Έμελι, αλλά εκείνη δεν ήθελε να τη σκέφτεται αυτή τη στιγμή. Εν πάση περιπτώσει, κανένας από αυτούς δεν μπορούσε να του προσφέρει δουλειά, εκτός ίσως από τον Ντέγιαν. Αλλά οι

δουλειές που θα του έδινε ο Ντέγιαν δεν θα πρόσφεραν στο σουηδικό κράτος έσοδα υπό τη μορφή φόρων. Μάλλον υπήρχε σοβαρός κίνδυνος να οδηγήσουν τη Σουηδία σε παραπανίσια έξοδα, με τη μορφή επιπρόσθετων βαρών για τις σωφρονιστικές υπηρεσίες, που έπρεπε να ερευνηθούν τα πάρε δώσε του Ντέγιαν.

Ίσως θα έπρεπε απλώς να αποδεχτεί την κατάστασή του: να συνειδητοποιήσει ότι δεν ταίριαζε. Ο Τέντι δεν θα γινόταν ποτέ μέλος της σουηδικής κοινωνίας, όπως λαχταρούσε να γίνει όσο ήταν μέσα, θα παρέμενε για πάντα παρίας. Αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι ήθελε να γίνει ξανά εγκληματίας.

«Με ακούς, Τέντι; Πρέπει να ακούς τι σου λέω, αλλιώς δεν μπορώ να σε βοηθήσω».

Ο Τέντι τέντωσε τα πόδια του κάτω από το γραφείο, είχαν σχεδόν μουδιάσει από το πολύ καθισιό. «Συγγνώμη. Απλώς σκεφτόμουν έναν φίλο που μπορεί να με βοηθήσει να βρω δουλειά».

Τα έπαιζε όλα για όλα. Αλλά τι άλλο να έκανε; Κανένα απ' όλα τα μαθήματα, τις πρακτικές και τα ομαδικά σεμινάρια δεν είχε οδηγήσει κάπου. Ο Ντέγιαν μπορούσε σίγουρα να τον βοηθήσει, ήταν φίλοι από παλιά. Η Ίσα πληκτρολόγησε το όνομα όταν ο Τέντι τής ανέφερε την κατασκευαστική εταιρεία του φίλου του. Έπειτα έγειρε το κεφάλι της στο πλάι και τον κοίταξε με σοβαρό ύφος.

«Δυστυχώς, Τέντι, νομίζω ότι είναι δύσκολα τα πράγματα με τον φίλο σου. Δεν θέλω να ακουστώ επικριτική, αλλά η εταιρεία του έχει έναν πολύ ισχύο κύκλο εργασιών και δεν έχει δηλώσει κανένα εισόδημα τα τελευταία δέκα χρόνια. Δεν νομίζω πως μπορεί να σου προσφέρει πραγματική δουλειά. Εν πάση περιπτώσει, καμία δουλειά που θα μπορέσω να την εγκρίνω».

Η Ίσα είχε δίκιο.

Αλλά και άδικο, ταυτόχρονα.

Ηώρα ήταν έξι το πρωί, και το τρελό ήταν πως ο Νικόλα δεν ένιωθε να τον πειράζει. Ο Τζορτζ Σάμουελ, το αφεντικό του, είχε έναν ιδιαίτερο τρόπο να χαμογελάει που έκανε όλο το πρόσωπό του να ζαρώνει γύρω από τα μάτια. Ο Νικόλα αναρωτήθηκε πώς θα έμοιαζε όταν θα χαμογελούσε πλατιά, που λέμε.

«Καλημέρα, Νίκο. Ξέρεις τι θα κάνουμε σήμερα;» είπε εκείνος όταν ο Νικόλα μπήκε στο στενό δωματιάκι που είχε για γραφείο.

Ο Νικόλα φόρεσε τη ζώνη με τα εργαλεία. «Βέβαια. Σήμερα θα ξεκινήσουμε τη μεγαλύτερη δουλειά απ' όλες. Δεν λες και τίποτ' άλλο μια βδομάδα τώρα».

Πήγαν κάτω στο βαν: *Ηλεκτρικές Εγκαταστάσεις Τζορτζ Σάμουελ* έγραφε με καλλιγραφικά στοιχεία στα πλαϊνά του οχήματος. Η ζώνη με τα εργαλεία κροτάλιζε. Ο Νικόλα δεν είχε δική του ρόδα, γι' αυτό συναντούσε πρώτα τον Τζορτζ και πήγαιναν παρέα στις δουλειές. Άρπαζαν την ευκαιρία για ωραίες συζητήσεις.

Η μαμά του, η Λίντα, είχε κανονίσει αυτό το πρόγραμμα. Και τώρα ο Νικόλα δούλευε σαν τον οποιονδήποτε βαρετό Σουηδό: πέντε μέρες τη βδομάδα. Ξυπνούσε με την έναρξη της πρωινής ραδιοφωνικής εκπομπής, έτρωγε μεσημεριανό μετά τις δέκα και μισή και επέστρεφε στο σπίτι πριν ακόμη προλάβει να νυχτώσει τον χειμώνα*. Καμιά φορά έριχνε και μία ώρα υπνάκο πριν από

* Στη Σουηδία τον χειμώνα σκοτεινιάζει κατά τις τρεις το μεσημέρι.

το βραδινό φαγητό, απλώς για να μπορεί να μείνει ξύπνιος και μετά τις εννιά το βράδυ.

Ένα υπό κατασκευή εμπορικό κέντρο φύτρωνε από το πουθενά στο Φλέμινγκσμπεργ, ανάμεσα στις γραμμές του περιφερειακού και στο δικαστικό μέγαρο, λες και είχε φυτέψει κάποιος εκεί ένα τσιμεντένιο αυγό που είχε αρχίσει τώρα να επωάζεται. Ήταν πραγματικά μεγάλη δουλειά. Ο Τζορτζ Σάμουελ δεν ήταν ο μοναδικός ηλεκτρολόγος που είχαν πάρει εκεί, αλλά η δουλειά αυτή σήμαινε για τον ίδιο και τον μαθητευόμενο του πλήρη απασχόληση για δέκα μήνες και παραπάνω. Ένας εγγυημένα ικανοποιημένος πελάτης για έναν χρόνο ήταν πολύτιμο απόκτημα – το ήξερε καλά αυτό ο Νίκολα.

Στέκονταν ο ένας δίπλα στον άλλο: δούλευαν σαν μια ομάδα. Μονοφασικά, τριφασικά και κλέμες σύζευξης. Καλώδια, ασφάλειες και αμπέρ. Το λεξιλόγιο του Νίκολα στον τομέα του ηλεκτρισμού είχε μεγαλώσει, σε βαθμό που έφτασε να ξέρει περισσότερες λέξεις για τα ηλεκτρολογικά απ' όσες ήξερε για τα ναρκοτικά. Καμιά φορά είχε την αίσθηση πως η δουλειά αυτή σήμαινε περισσότερα από τα υπόλοιπα πράγματα στη ζωή. Αλλά εντάξει – του άρεσε αυτό που έκανε, αν εξαιρέσεις όταν δούλευε το κομπρεσέρ στο πάτωμα: ο ήχος του του θύμιζε το συμβάν.

Πριν από ενάμιση χρόνο είχε ξεκινήσει να πάει στο σπίτι του Τέντι. Όταν έκανε να ανοίξει την πόρτα στο διαμέρισμα του θείου του, είχε εκραγεί ένας μηχανισμός και πέταξε τον Νίκολα στον απέναντι τοίχο. Είχε τραύματα στην κοιλιά, στο στήθος και στα χέρια, με τα οποία είχε καλύψει από καθαρό ένστικτο το πρόσωπό του. Μία βδομάδα τον είχαν στην εντατική και έναν μήνα στην περίθαλψη. Η μαμά του και ο Τέντι πήγαιναν εκεί κάθε μέρα και τον έβλεπαν. Αλλά η κοπέλα που τα είχε, η Παουλίνα, τον είχε παρατήσει. Καλύτερα βέβαια, προφανώς δεν ήταν η γυναίκα που του ταίριαζε.

Ο Τζορτζ, όπως το συνήθιζε, είχε ένα παλιό, σκονισμένο ραδιόφωνο στο πάτωμα. Είχαν πιάσει και άκουγαν το Μιξ Μέγκαπολ: η αυταρχική φωνή της Μπεμπέ Ρέκσα τριζοβολούσε το ίδιο ρεφρέν συνεχώς. Ήταν σαν να δουλεύεις με έναν συγκεκριμένο ρυθμό.

Ο Τζορτζ χαμήλωσε την ένταση. «Ξέρεις βέβαια ότι την επόμενη βδομάδα θα συμπληρώσεις τις χίλιες εξακόσιες ώρες σου».

«Αλήθεια;»

«Ναι, πράγματι. Δούλεψες πολύ καλά, Νίκο. Οπότε κι εγώ θα σε βοηθήσω να πάρεις το πιστοποιητικό ΣΕΗ. Τελειώνει η περίοδος μαθητείας, το Συμβούλιο Επαγγελματιών Ηλεκτρολόγων θα σε εγκρίνει αμέσως».

Ο Τζορτζ Σάμουελ γέλασε και τα μάτια του στένεψαν ξανά πολύ, ενώ ο Νικόλα δεν άντεξε: έβαλε κι αυτός τα γέλια. Ναι, ναι, έπρεπε να γελάσει. Ο Τζορτζ Σάμουελ τυφλός από τα γέλια – ο Νικόλα: σύντομα ηλεκτρολόγος. Το ένα σχετικό με το άλλο. Θα αποκτούσε μια κανονική δουλειά. Κανονικό μισθό.

Ποιος θα πίστευε κάτι τέτοιο πριν από ενάμιση χρόνο; Όταν ήταν στην εντατική μετά την έκρηξη, όταν η Λίντα πέθαινε από την ανησυχία της που ο γιος της είχε πάρει τον στραβό δρόμο; Ποιος θα πίστευε ότι ήταν τόσο ωραία η ζωή; Ποιος θα πίστευε ότι όλα θα γίνονταν πραγματικά όμορφα;

Όλοι ήταν περήφανοι γι' αυτόν. Ο Τέντι, που του είχε αγοράσει το διαμέρισμα, τον χτυπούσε στον ώμο κάθε φορά που συναντιόνταν: «Νίκο, καλά κάνεις που δεν ακολουθείς τα χνάρια μου». Ο παππούς προσπαθούσε ακόμη να τον παίρνει μαζί του στην εκκλησία, αλλά απλώς χαμογελούσε όταν ο Νικόλα αρνιόταν. «Είσαι πάντως σε σωστό δρόμο, μόγιε μάλο ζλάτο – χρυσούλι μου. Η γιαγιά σου θα έκλαιγε από χαρά αν μπορούσε να σε δει». Ακόμα και ο διευθυντής του αναμορφωτηρίου στη Σπιλερσμπούντα είχε τηλεφωνήσει για να τον συγχαρεί για την αλλαγή πλεύσης στη ζωή του: ήταν λες και ο Νικόλα είχε κερδίσει τρία εκατομμύρια σε ένα και μοναδικό ξυστό.

Αλλά η ευτυχέστερη όλων ήταν η μαμά Λίντα.

«Ξέρεις ποιο πιστεύω πως είναι το καλύτερο;» του είχε πει μια φορά την περασμένη άνοιξη, όταν πήγαιναν στο σχολείο για ενήλικες, που παρακολουθούσε ακόμη ο Νίκολα, για να πάρει τους βαθμούς του. Είχαν κάνει έναν περίπατο κατά μήκος του καναλιού και ο Νίκολα κοιτούσε πέρα, προς το κέντρο του Σεντερτέλγιε. Τα πουλιά κελαηδούσαν σαν μανιακά, ενώ στο μονοπάτι με το σπαστό χαλίκι έβλεπες εδώ κι εκεί σκυλοκούραδα.

«Το ότι παράτησα την παλιά μου ζωή;» τη ρώτησε ο Νίκολα.

«Όχι, όχι ακριβώς. Το καλύτερο είναι ότι η αλλαγή είναι επιτυχή. Πρέπει να ξέρεις πόσο ανησυχούσα όταν ήσουν στη Σπιλερσιμπούντα και ακόμα περισσότερο όταν σε φυλάκισαν, και επίσης μετά την έκρηξη. Αλλά τώρα έχει αποδειχτεί ότι γίνεται. Οι άνθρωποι μπορούν να αλλάξουν».

Η Λίντα είχε μαύρισμα από σολάριουμ και φορούσε γυαλιά ηλίου Ρέιμπαν που έκρυβαν το μισό πρόσωπο. Αλλά ο Νίκολα μπορούσε να ακούσει το τρεμούλιασμα στη φωνή της: ίσως να έχυνε και κάνα δάκρυ πίσω από τα γυαλιά.

«Ξέρεις, Νίκο, δεν χρειάζεται να πιστεύεις πια ότι μπορείς να γίνεις κάποιος, ότι πρέπει να πασχίζεις για κύρος και τέτοια» είπε η μαμά και έκανε μια τεχνητή παύση. «Διότι είσαι ήδη κάποιος».

Σταμάτησαν σε ένα παγκάκι. Ο Νίκολα στράφηκε προς το μέρος της. Η Λίντα φορούσε ένα φλις μάρκας Χουντίνι και ένα παντελόνι για πεζοπορία: δεν ταίριαζαν βέβαια με το μαύρισμα και τα γυαλιά ηλίου. Το σώμα της: Σουηδή που τρελαίνεται για υπαίθριες δραστηριότητες. Το κεφάλι της: συναγερμένος ενόψει MILF στην πόλη. Τέλος πάντων, σβήστε το αυτό το τελευταίο – απαγορεύονταν τέτοιες σκέψεις για τη μητέρα.

Το έδαφος κάτω από το παγκάκι στρωμένο με φλούδια σπόρων. Αλμπουζούρ – ηλιόσποροι. Ο Νίκολα τους λάτρευε κι αυτός. Κάποιος είχε καθίσει εδώ πολύ πριν από αυτούς και φιλοσοφούσε.

Ο Νικόλα κάθισε. «Την άλλη βδομάδα, την Πέμπτη, έχω την εξέταση στα σουηδικά και πρέπει να γράψω μια έκθεση».

«Υπέροχα. Και τι θέμα βρήκες;»

«Ο Κόμης του Μόντε Κρίστο. Το έχεις διαβάσει;»

«Όχι».

«Είναι ένα από τα αγαπημένα του παππού, για να ξέρεις».

«Ναι, είμαι σίγουρη γι' αυτό. Αυτός είναι βιβλιοφάγος. Αλλά καλά θα τα πας, το ξέρω».

Ο Νικόλα σκέφτηκε ξανά τον παππού. Βιβλιοφάγος με όλη τη σημασία της λέξης: ο Αναγνώστης με άλφα κεφαλαίο, από το Βελιγράδι, αυτός που είχε μάθει στον Νικόλα τη μαγεία των γραμμάτων στη λογοτεχνία τότε που ήταν έξι χρόνων, αυτός που καθόταν στο κρεβάτι του και επαναλάμβανε τα παλιά υπέροχα αναγνώσματα. *Το νησί των θησαυρών, Είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω από τη θάλασσα, Η μυστηριώδης νήσος.*

Ο ίδιος είχε αναθρέψει και τον θείο Τέντι – έναν από τους θρύλους της νότιας Στοκχόλμης στην εποχή του. Ο Νικόλα δεν μπορούσε να ταιριάξει τα αταίριαστα κομμάτια αυτής της εικόνας.

Το Άουντι Α7 του Σάμον ήταν παρκαρισμένο ανάμεσα στα οικοδομικά μηχανήματα έξω από το ημιτελές εμπορικό κέντρο. Κι όπως πάντα: η συλλογή προστίμων που είχε ο φίλος του ήταν μεγαλύτερη από τα πάκα δολαρίων του Εσκομπάρ. Αλλά ο Σάμον τα έγγραφε κάτι τέτοια – το αμάξι δεν ήταν στ' όνομά του. Βέβαια αυτό δεν επιτρεπόταν να το κάνεις. *Vorsprung durch Technik*: Προβάδισμα μέσω τεχνολογίας, ή όπως έλεγε ο Σάμον: «Προβάδισμα μέσω Μπάμπσου»· έτσι λέγανε τον τύπο που είχε γραμμένα στ' όνομά του πάνω από τετρακόσια αμάξια στο Σεντερέλγιε.

Ήταν Πέμπτη, αλλά ο Νικόλα δεν θα δούλευε την επομένη. Με άλλα λόγια: τώρα άρχιζε το Παρασκευοσαββατοκύριακο. Ο

Τζορτζ Σάμουελ είχε συμφωνήσει να φύγει ο Νίκολα ήδη από τις δύο και μισή. Θα τα έλεγαν πάλι τη Δευτέρα, ως συνήθως.

Ο Σάμον έβαλε μπροστά τον κινητήρα του αυτοκινήτου. «Άκουσες ότι η Άουντι ετοιμάζει ένα γαμάτο μοντέλο, το Q8;»

«Yes, το διάβασα κάπου. Θα έχει V8 κινητήρα, λέει. Πώς και δεν σκέφτηκες όμως να καπαρώσεις το καινούργιο Λέξους, το LS;»

Ο Σάμον τον κοίταξε καλά. «Πλάκα μου κάνεις τώρα, μεγάλε; Εγώ είμαι από το Σεντερτέλγιε. Οδηγώ μόνο γερμανικό».

Ο Σάμον τα πήγαινε καλά, ήταν φανερό, και το αυτοκίνητο που είχε ήταν πάντα το πιο σημαντικό αποδεικτικό στοιχείο. Έπειτα ερχόταν το ρολόι στο χέρι, μετά τα χρυσαφικά και ύστερα το πού πήγαινες για διακοπές. Το πώς και το πού ζούσες δεν ενδιέφεραν κανέναν. Ποτέ δεν είχαν συζητήσει από πού έβρισκε τα λεφτά του ο Σάμον, έστω κι αν ο Νίκολα ήξερε ότι πουλούσε παρασκευάσματα σε ασπρουλιάρικα πιτσιρικά του κέντρου μέσα στα –και καλά– τρελά ρείβ κλαμπ τους. Δεν μιλούσες για τέτοια ούτε με τον καλύτερο φίλο σου, και ειδικά όταν εκείνος δεν ήταν μέρος της συγκεκριμένης Ζωής. Ο Νίκολα μπορεί να νοσταλγούσε καμιά φορά εκείνη τη Ζωή: πίσω σ' αυτά που είχε. Πίσω στην ελευθερία. Την ανεξέλεγκτη.

Πήγαν στο σπίτι του, είδαν μερικά επεισόδια του *Narcos* για δεύτερη φορά: λάτρευαν τη φάση που ο Εσκομπάρ επιθεωρούσε τις φάμπρικες κοκαΐνης στο Μεντελίν. Κατέβηκαν κάτω και αγόρασαν από ένα κεμπάπ. Ο Σάμον έβγαλε μερικά γραμμάρια χόρτο και τα βάλανε στον ναργιλέ του Νίκολα: αυτές τις στιγμές χαλάρωσης ο Νίκολα τις χρειαζόταν: από τότε που τραυματίστηκε στην έκρηξη, κάτι συνέβη μέσα του, αν και δεν μπορούσε να το εκφράσει με λόγια.

Άρχιζαν να χαζογελούν κι αυτός κι ο Σάμον. Έβαλαν να ακούσουν μουσική. Έγειραν πίσω στον καναπέ και έπιασαν κουβέντα χαλαρή.

Έπειτα από μερικές ώρες ο Σάμον σήκωσε το βλέμμα. «Νίκο, πιστεύεις στον Θεό;»

«Μπα, δεν νομίζω». Αυτά εδώ ήταν κουβέντες του ήδη φτιαγμένου Σάμον – συνηθισμένα πράγματα. «Πιστεύω στη μοίρα. Και στο ντάχρι μου – στο καυλί μου».

Ο Σάμον δεν γέλασε. «Πιστεύεις στον Θεό ή όχι;»

«Σκατά, αδερφέ, δεν ξέρω».

Ο Σάμον τράβηξε μια ρουφηξιά, έπειτα φίλησε τον βαρύ χρυσό σταυρό του που κρεμόταν από μια ακόμα βαρύτερη αλυσίδα γύρω από τον λαιμό του. «Εγώ πιστεύω».

«Γιατί;»

Τα μάτια του κολλητού είχαν μια γυαλάδα. «Διότι πρέπει να υπάρχει κάτι περισσότερο από αυτό εδώ».

«Από ποιο δηλαδή;»

«Αδερφάκι μου, δεν κλείνω μάτι τις νύχτες. Σηκώνομαι κάθε τέταρτο και κοιτάζω έξω, κρυμμένος πίσω από τις κουρτίνες. Αν ακούσω έναν ήχο πίσω μου εκεί που προχωρώ στον δρόμο, κάνω βουτιά στο έδαφος. Μόλις δω ένα άγνωστο αυτοκίνητο στο πάρκινγκ, με πιάνει πόνος στο στομάχι. Θα πάθω έλκος, γαμώ την τύχη μου».

«Είσαι όμως ελεύθερος. Δεν πρέπει να σηκώνεσαι στις πέντε, όπως εγώ καθημερινά».

«Δεν ξέρω, ρε γαμώτο, ίσως και να μην είναι τόσο άσχημη η ζωή μου. Δύσκολο να σου εξηγήσω, αλλά μερικές φορές σκέφτομαι ότι δεν αντέχω άλλο τα ζόρια, ότι κουράστηκα με τις μαλακίες αυτές, να μην έχω καθόλου power, καμία εξουσία. Ξέρεις πόσοι σκοτώθηκαν εδώ τα τελευταία χρόνια; Ξέρεις πόσα αδέρφια εξαφανίστηκαν; Κι αυτοί που αποφασίζουν δεν δίνουν μια, στα παπάρια τους όλα. Πουτάνες είναι όλοι τους, να ξέρεις. Πολύ θα 'θελα να κάνω κάτι άλλο κάποια στιγμή. Να πάω ένα ταξίδι, γαμώτο. Ή να δοκιμάσω κάποια μουσική, κάτι παρόμοιο. Με πιάνεις τι σου λέω;»

«Μουσική;» Ο Νίκολα δεν αναγνώριζε τον φίλο του: Πολύ θα 'θελα να κάνω κάτι άλλο κάποια στιγμή – αυτό ακουγόταν σαν κάτι που θα έλεγε η μάνα του, όχι ο Σάμον.

«Θα 'θελα, ρε αδερφέ, να μάθω να παίζω κάποιο όργανο. Ασχολήθηκα κάποτε με το ποδόσφαιρο, αλλά η μάνα μου πάντα έλεγε ότι είχα μυαλό για μουσική: ότι, αν άκουγα μια μελωδία μόνο μία φορά, μπορούσα μετά να την τραγουδήσω τέλεια. Μου έλεγε ότι είχα μουσικά αυτιά, ή πώς σκατά το λένε. Αλλά ντάχρι – πούτσες πράγματα, τώρα πια οι ασφαλίτες και όλα τα γαμημένα τα καρφιά των μπάτσων μου γαμάνε το μυαλό και δεν ακούω πια τίποτα εκεί μέσα. Σύντομα δεν θα υπάρχει τίποτα δικό μου εκεί μέσα. Ούτε καν δύο νάις τιουνς – δύο μελωδίες της προκοπής, γαμώτο».

Ο Νικόλα προσπαθούσε να καταλάβει πόσο σοβαρά τα έλεγε όλα αυτά που έλεγε. Σκέφτηκε τον Τζορτζ Σάμουελ και ότι το δυσκολότερο που είχε κάνει ο ίδιος σήμερα ήταν να περάσει τέσσερα καλώδια μέσα από έναν πλαστικό σωλήνα.

Ο Νικόλα ήξερε: είχε κάνει σωστή επιλογή. Σύντομα ηλεκτρολόγος.

Η Ζωή δεν ήταν πια γι' αυτόν.

Η ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΝ ΕΜΕΛΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΕΝΤΙ

Επί δεκαετίες, ένα μυστικό δίκτυο του υπόκοσμου της Στοκχόλμης εκμεταλλεύεται νεαρές κοπέλες, κακοποιώντας τες, και όποιος απειλεί να το ξεσκεπάσει βγαίνει από τη μέση χωρίς έλεος. Η αστυνομία έχει συστήσει ειδική ομάδα για να ανακαλύψει ποιои εμπλέκονται σ' αυτό, δεν φαίνεται όμως να πλησιάζει τη λύση. Όλα αλλάζουν όταν μια άγνωστη εμφανίζεται στο δικηγορικό γραφείο της Έμελι και προσφέρει την άκρη του νήματος για την αποκάλυψή του.

Ο Τέντι και η Έμελι έχουν να μιλήσουν πάνω από χρόνο: Ο καθένας ξεχωριστά προσπαθεί να ξαναφτιάξει τη ζωή του μετά τις περιπέτειες που τους σημάδεψαν. Το αταίριαστο δίδυμο, η δικηγόρος και ο πρώην κακοποιός, θα πρέπει να αποφασίσουν αν θα ανακατευτούν στην έρευνα αυτής της σκοτεινής υπόθεσης, ενώ κάποιος θέλει να τους κάνει να σιωπήσουν για πάντα.

Μείγμα μαύρου, κατάμαυρου νουάρ και παραδοσιακής αστυνομικής ιστορίας, ίσως το καλύτερο μυθιστόρημα του συγγραφέα μέχρι σήμερα.

**ΤΟ ΠΙΟ ΚΑΥΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΚΗΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΖΕΤΑΙ ΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ 20 ΓΛΩΣΣΕΣ**

Ο ΛΑΡΙΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΑ «ΠΡΩΤΗ ΜΟΥΡΗ»
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥΣ ΣΟΥΗΔΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Ölandsbladet

ΕΝΑ ΔΥΝΑΤΟ ΘΡΙΛΕΡ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ
ΣΑΝ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΤΟ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΤΟΥΣΣ.

Arbetarbladet

ISBN 978-618-03-1268-3

9 786180 312683

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81268